

De tanta alegria no s'ho acabaven de creure

Sovint he constatat que als cristians ens costa viure la Resurrecció. Ens és més fàcil, ens afecta més la realitat duríssima del Divendres Sant. Plorem davant la creu de Jesús, la màxima injustícia que suposa la seva condemna, la condemna del Just, de l'innocent, del qui durant la seva vida només va estimar i fer el bé, i en Ell hi veiem el dolor immens dels crucificats del nostre món.

Ens costa arribar al Diumenge de Pasqua, perquè Pasqua és qüestió de fe i d'experiència fonda i personal. Pasqua és el regal més gran que Déu ha fet a la humanitat: Som fets per a la Vida! Aquest do s'ha de rebre amb el cor obert i agraiït, desborda qualsevol previsió humana.

Per això és Pasqua quan el nostre cor és ardent de desig i poc a poc es va obrint per acollir la paradoxa més inaudita. Diu l'evangeli de Lluc que els apòstols, quan Jesús ressuscitat es presentà davant d'ells, "de tanta alegria no s'ho acabaven de creure". No podríem dir nosaltres el mateix? Ens acabem de creure la possibilitat i la capacitat que tenim de viure d'una manera nova, reconciliada, entregada, lliure?

És Pasqua quan descobrim que Jesús vivent és entre nosaltres i ens fa descobrir el sentit de les Escripures, el sentit de la seva vida i la seva mort i també el de la nostra pròpia vida i mort.

És Pasqua quan ens ofereix de nou el seu cos i la seva sang, quan ens llesca el pa, quan les seves paraules il·luminen el nostre viure diari i donen a la nostra quotidianitat una dimensió esperçada, joiosa, confiada, positiva, comprensiva...

És Pasqua quan se'ns obren els ulls i comprenem que la Vida és més forta que la mort, que tantes morts que cada dia ens assetgen des de dins i des de fora de nosaltres; que en qualsevol situació de conflicte podem experimentar que el bé pot triomfar sobre el mal que palpem en nosaltres i en el món; que l'amor pot vèncer l'odi, que el dolor, la solitud, la tristesa poden ser viscudes amb esperança, i que enmig dels conflictes podem mantenir la pau, sentir el consol, experimentar fins i tot la joia.

És Pasqua quan, emportats per la dinàmica del Regne, ens posem decididament al costat de la justícia, de la veritat, de la llibertat, encara que això, sovint, sigui causa d'incomprensió i marginació.

El SI de la Pasqua és l'acceptació del Misteri que envolta la nostra vida i la dels nostres germans, i es concreta en una manera de viure nova, senzilla, fraterna, oberta, sense fronteres. És així com els primers cristians vivien la seva fe, com ho explica el llibre del Fets del apòstols, i és aquesta manera de viure el que avui ens pot fer creïbles en el món.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

dissabte, 10 de maig a les 21:00

VETLLA DE PENTECOSTA

“Veni, Esperit Sant!”

Dissabte, 17 de maig, de 10 del matí a 5 de la tarda

RECÉS DE PENTECOSTA

Homes i dones pel Regne

a càrrec de

Marcel Capellades, ermità de Sant Salvador

dissabte, 31 de maig

sortida a les 8:15

SORTIDA PASQUAL A EMPÚRIES

- +Visita a les ruïnes arquitectòniques
- +Passejada pels aiguamolls de l'Empordà
- +Dinar a Ca'l Pastoret - Vila-sacra
- +Trobada i Eucaristia
al convent de les clarisses
de Vila-sacra

En record de Josep Benet

El passat dimecres 26 de març es va celebrar al nostre monestir el funeral per Josep Benet i Morell (Cervera, 14 d'abril de 1920 - Sant Cugat del Vallès, 25 de març de 2008).

Quan se'ns va demanar la possibilitat de fer-ho aquí, de primer no hi vàiem la relació i consideràvem que la nostra església era massa petita per a la molta gent que hi podria assistir. Més tard vam saber que la petició provenia personalment de la seva vídua, Florència Ventura, amb molta insistència i interès que fos en algun lloc de ressons montserratins i pels records que en tenien d'altres temps. Benet fou qui organitzà calladament i discretament el pas del fèretre de l'abat Aureli M. Escarré pel nostre monestir abans de ser dut a Montserrat, en un altre moment de reafirmació del catalanisme.

La seva persona és associada al polític, a l'historiador, a l'advocat. El seu pas de set anys a l'escolania de Montserrat passaven despercebuts, tot i que el seu cognom ja el lligava des del naixement a la comunitat benedictina.

Certament que fou un dia molt mogut, però durant l'eucaristia i ja abans, el silenci i la quietud es respiraven. No era un acte institucional, malgrat els polítics i els protocols. Fou un comiat serè, respectuós, de pregària i de cant. No vol dir de molts cants, sinó que quan tocava cantar, tota l'església vibrava. Era plena de creients de tota condició i cultura que acompanyava la mort d'un altre creient i, sobretot, que feien costat a la seva esposa i a la germana de Josep Benet.

Al final, els parlaments d'un deixeble i d'un renebot foren plens d'agraïment a qui fou el seu mestre en molts aspectes, que sabia comunicar l'entusiasme per Catalunya i que promocionava i animava els joves a estudiar-ne la història.

El passat dilluns 14 d'abril, Florència Ventura va venir a compartir una bona estona amb nosaltres amb pau i serenor i amb l'agraïment encara als llavis i sobretot als ulls. Ens ha deixat un record càlid i viu. La data no era banal, era el dia en què ell hauria complert 88 anys.

CONXA ADELL

Des de la Fraternitat

El vespre del dia 5 d'abril, després de l'homenatge al P. Cassià M. Just, sortírem cap a la Garriga per tal de trobar-nos fins a la tarda de l'endemà. Era la meva primera trobada amb la fraternitat i dins meu es produïa una mena d'aiguabarreig. Una de les aigües duïa un vell desig místic d'oferir-me a Jesús en comunió amb altres germans, ja que sempre, des de ben jovenet, admirava la vida contemplativa monàstica. L'altra, duïa amarada el dubte d'encaixar i harmonitzar en aquesta particular fraternitat per tal de poder servir i enfortir la unió amb l'Amic.

Vull destacar d'aquesta trobada, la càlida i encoratjadora acollida del grup que en tot moment em van demostrar. Tot ho van fer planer i fins i tot gosó a dir, que vaig sentir una íntima i forta impressió quan per primera vegada a la meua vida van pregar a Déu esmentant el meu nom. Tot això succeí a Laudes, just després de lloar al Senyor per aquell matí tan bell, on semblava que tots els ocells de la comarca havien vingut a refilar per magnificar-lo. Us en dono gràcies i, en particular, a la M. Lurdes.

En el grup hi havia molta necessitat, tant de treballar el tema del dia, "el creixement d'una comunitat", com de compartir experiències. Ens hi haguérem passat molt més temps i se'ns feia ja un aperitiu el fet de programar la propera trobada.

Al final de la trobada, durant el cant d'una pregària, vaig experimentar, un moment, la certesa que Jesús estava enmig nostre i se'm va fer present l'última experiència viscuda amb Mn. Francesc Vergés, quan, un dia, estant a casa seva, mentre Mn. Manel partia el pa a l'Eucaristia, vaig descobrir, com els deixebles d'Emaús, la presència de Jesús.

JESÚS INSA

Des de l'ACAT

Una tasca del cristià d'avui

La violència ha estat sempre en el cor de les persones. També en l'actualitat. Per això ens ha semblat oportú transcriure un fragment de la pregària que l'ACAT va celebrar a la parròquia de Santa Maria de Badalona, sòcia antiga de l'ACAT.

Pensem que ens pot fer reflexionar i portar, també a la nostra pregària. Aquí la teniu:

Senyor, Déu de Veritat, de Justícia,
Déu de la Vida, de l'Alegria, de l'Amor, de la Pau,
nosaltres, els éssers humans, anhelem tot això que Vós sou.
Tots, o la majoria dels éssers humans, anhelem doncs el vostre regne aquí a la Terra
Qui diria que no?
Però el nostre tarannà no està ben dirigit. No està dirigit per avançar cap a Vós, cap els
nostres desitjos més pregons.
No sempre els éssers humans som conscients del què pensem, del què diem, del què fem.
Refusem de demanar la vostra llum per adonar-nos dels nostres pensaments malèvols, de
les nostres paraules que fereixen, i de les nostres accions i reaccions de
ressentiment i venjança.
Sovint és la por qui ens mou!
La por de l'altre. La por a ser menys que el nostre veí. La por a ser vençut pel qui creiem
que és el nostre enemic. La por de ser sotmès per l'altre.
I abans que ens passi tot això, ens defensem i agredim. Perquè en realitat desitgem ser
més que l'altre. Desitgem vèncer l'altre. Desitgem sotmetre l'altre.
Però a vegades, Senyor, no és per por que agredim. A vegades som nosaltres els realment
agredits i això no ho podem suportar i aleshores entrem a la lluita oberta sense
miraments i que guanyi el més fort. Actuem cegament sense preocupar-nos de les
conseqüències de les nostres accions.

Hi ha també ocasions en què no actuem cegament sinó que estem convençuts que la violència és la millor manera per resoldre el conflicte. Guanya el més fort en força bruta i creiem que el conflicte queda solucionat. Però és sabut de tothom que la violència crida violència. A la curta o a la llarga, el més freqüent és, efectivament, que la violència cridi violència.

I Vós ens vàreu ensenyar que hem de vèncer la por, essent més forts en paciència, més forts en comprensió, més forts en amor. I si no hi ha més remei, acceptar ser víctima com ho vàreu ser Vos per vèncer el món i donar-li la Vida.

Que així sia...!

MONTSERRAT BONHORA

Des del testimoniatge

El P. Cassià M. Just

El caracteritzaria així: ple de Déu - ple d'humanitat.

El primer contacte de la nostra comunitat amb el P. Cassià va ser l'any 1967, poc després de la seva elecció abacial. El vaig percebre com una persona descomplexada, lliure, oberta. Passats molts anys, ens donava conferències sobre vida monàstica i el seu discurs era càlid, no gens rebuscat. El centre de la seva doctrina era la persona del Crist. L'any 1980, quinzè Centenari del naixement de Sant Benet, va publicar "Glosses a la Regla de Sant Benet", que va rebut amb expectació. En vam treure aprofitament, no sols monges i monjos, sinó també molts laics i lai-ques.

La primera conversa personal amb ell, la vaig tenir després de la meua recent elecció com a abadessa. Es va mostrar cordial, senzill, franc -mirada transparent -, sense perdre l'aplom, mai distant; respectuós, encoratjador. D'ell vaig rebre la benedicció abacial. Vaig necessitar el seu assessorament. I sempre la mateixa vivència de persona serena, realista, comprensiva i alhora recta. Manifestava el seu desacord o advertia sobre el risc de tal o tal posició quan calia, sense severitat ni intransigència. Podia comptar amb ell.

No acomplexava, al revés, era prou humil per a manifestar confidencialment les pròpies pors o combats interiors en situacions similars a les que jo li descrivia i que ell mateix havia viscut, per la qual cosa, la seva persona inspirava una gran confiança.

Germanes de la nostra comunitat que havien parlat amb el P. Cassià en les visites amistoses que solia fer-nos anualment, captaven d'ell el mateix: afabilitat, comprensió, senzillesa, humanitat, molta humanitat i amb un punt de bonhomia que encara el feia més proper. El seu bon humor sovint era una vàlvula d'escape, un punt de distensió quan l'ambient era tens o enrarit.

Es feia estimar. Puc igualment afirmar-ho de laics i de lai-ques, alguns d'ells molt propers a nosaltres. Aquestes persones consideren la mort del P. Cassià com una pèrdua que les afecta personalment: "en ell, he perdut un pare, un gran amic".

Va ser durant molts anys Assistent de la Federació Catalana de les benedictines de Catalunya. Aquesta figura té una força moral d'ajut, assessorament i amistat. El seu paper és un xic delicat, perquè requereix molta discreció. El P. Cassià va exercir aquesta funció amb encert. La seva presència donava pau. No deixava mai d'animar i de suggerir, sense imposar.

Un altre aspecte que val la pena remarcar: la seva capacitat de sofrir amb l'altre i, alhora, de mantenir un silenci sofrent en circumstàncies doloroses que l'afectaven de manera directa.

A finals d'octubre, el P. Cassià, tot acceptant la invitació que vaig fer-li en ocasió dels 50 anys de la meua professió monàstica, va ser a casa nostra la darrera vegada. Vam compartir

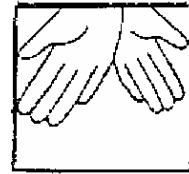
l'Eucaristia i l'àpat comunitari amb el goig de tenir-lo al costat a taula. I encara va estar a la sala de comunitat durant la vetllada festiva. Ens va dir que se sentia cansat, però mantenia el to vital que li era propi.

El mateix dia de la seva mort vaig trobar-me a la bústia una carta entranyable: era del P. Cassià. L'havia escrita feia quatre dies, en resposta a una de meva, amb la seva mateixa lletra, tremolosa, això sí. En llegir-la, era jo mateixa qui tremolava. Deia:

*Gràcies de tot cor, estimada Maria Lourdes!
El Senyor tot ho fa bé, mogut pel seu immens amor!
Visc amb el cor eixamplat. Espero la Pasqua de Jesús.
Una abraçada fraterna
Cassià M. Just*

La seva mort ha estat sí, una pèrdua, però alhora crec que el seu preciós testimoniatge de fe i d'estimació a tothom és una valuosa herència que cal acollir amb aquesta mateixa fe i humanitat: seria el millor homenatge que podem retre al nostre estimat P. Cassià M. Just.

M. LURDES SOLÉ

Crist continua ressuscitant
quan compartim el que som i el que tenim,
quan denunciem la injustícia,
quan ens reconeixem còmplices del mal,
quan perdonem i ens sentim perdonats,
quan mantenim postures austeres i solidàries en el consum,
quan pacifiquem el nostre entorn,
quan defensem el diàleg,
quan en lloc d'abandonar, ens impliquem en allò que no funciona,
quan escoltem pacients i interessats
a aquells a qui tothom té per no res,
quan aprofundim i fem viva la nostra fe,
quan ens deixem educar en la netedat,
la innocència, la il·lusió dels petits,
quan exercim el nostre treball, sigui quin sigui,
des de la responsabilitat i l'honestedat,
quan ens disposem a viure confiant en Déu i en els homes,
quan ens donem a fons perdut.

Quan els nostres fets, gestos, actituds, sentiments...
són font de vida,
aleshores,
proclamem la joiiosa Pasqua de Resurrecció,
la de Crist,
la nostra,
i la de cadascun dels nostres germans i germanes.